

Förvaltningsrätten i Luleå
Skeppsbrogatan 43
972 31 Luleå

Överklagande av och begäran om omedelbar inhibition av Länsstyrelsen i Stockholms läns beslut 2017-12-06 om skydds jakt efter en (1) varg inom Haninge och Tyresö kommuner, dnr 218- 42280-2017

Svenska Rovdjursföreningen (nedan: *föreningen*) överklagar härmed Länsstyrelsen i Stockholms läns (nedan: *länsstyrelsen*) beslut 2017-12-06 om skydds jakt efter en (1) varg inom Haninge och Tyresö kommuner, dnr 218- 42280-2017, och begär omedelbar inhibition av beslutet.

Klaganden

Svenska Rovdjursföreningen
Organisationsnummer: 883202-3264
Adress: Masthamnen, 116 30 STOCKHOLM
Telefon: 08 441 41 17
E-post: info@rovdjur.se

Yrkanden

Svenska Rovdjursföreningen yrkar att Förvaltningsrätten upphäver Länsstyrelsen i Stockholms läns beslut 2017-12-06 om skydds jakt efter en (1) varg inom Haninge och Tyresö kommuner, dnr 218- 42280-2017.

Svenska Rovdjursföreningen yrkar också att Förvaltningsrätten med omedelbar verkan inhiberar Länsstyrelsens förordnande om att beslutet ska gälla även om det överklagas.

Motivering till yrkandet om inhibition

Enligt 29 § förvaltningslagen kan en myndighet som har att pröva överklagande förordna om att beslutet tills vidare inte ska gälla (så kallad inhibition).

Skälet till att föreningen begär att beslutet inhiberas är att vargen annars kommer att hinna fällas innan ärendet avgörs slutgiltigt. Det är på grund av beslutets utformning bråttom, eftersom jakten redan är påbörjad.

Om beslutet verkställs och vargen skjuts, kan den uppkomna skadan inte repareras vid bifall till besvären.

Föreningen ifrågasätter lagligheten av beslutet, eftersom det trädde i kraft redan samma dag som det fattades, även om det överklagas. Detta utgör hinder mot en effektiv prövning av beslutet, och står därför i strid med effektivitetsprincipen i EU-rätten och artikel 9.4 i Århuskonventionen.

Länsstyrelsens intresse av omedelbar verkställighet kan enligt föreningens mening inte anses väga tyngre än de intressen som talar för att ärendet ska prövas innan verkställighet får ske.

Motivering till att beslutet bör upphävas

Enligt § 23a jaktförordningen får skydds jakt efter varg endast tillåtas om vissa villkor är uppfyllda. Dessa villkor gäller även enligt EU:s art- och habitatdirektiv (Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter), som Sverige i egenskap av medlemsstat i EU är förpliktat att följa. Föreningen menar att åtminstone två av dessa villkor inte är uppfyllda

Ett av dessa villkor är att det inte finns någon annan lämplig lösning. Föreningen menar att en lämpligare lösning är att genomföra sådana skrämrelåtgärder, för att öka vargens skygghet, som Länsstyrelsen tidigare fattat beslut om, men inte lyckats genomföra. Det faktum att de som försökt utföra skrämrelåtgärder inte lyckats komma tillräckligt nära vargen för att beskjuta med till exempel gummihagel, ger också anledning till tvivel om fall vargen verkligen är så oskygg att en så drastisk åtgärd som avlivning är befogad.

Erfarenheterna av att genom skrämrelåtgärder öka vargars skygghet är väldigt begränsad, och de försök som gjorts tidigare har varit svåra att utvärdera. Detta är inte en anledning till att avfärda den lösningen – tvärtom är det en anledning att göra ytterligare försök. Så länge vargarna är bara några hundra i landet, och dessutom allvarligt inavlade, är det viktigt att så långt möjligt pröva andra lösningar än avlivning, och inte minst viktigt att bygga upp mer kunskap om hur vi kan få oskygga vargar mer skygga för människor.

Ett annat av dessa villkor är att jakten inte försvårar upprätthållandet eller uppnåendet av en gynnsam bevarandestatus hos artens bestånd i dess naturliga utbredningsområde. Föreningen menar att det sätt som skyddsjakten motiveras på i beslutet riskerar att minska acceptansen för varg i andra delar av landet, och därigenom försvåra uppnåendet eller uppnående av en gynnsam bevarandestatus för vargen.

Motiveringen i beslutet handlar till stor del om att vargen etablerat revir i ett relativt tätbefolkat område, och att människor upplever oro. Det finns inget stöd i gällande rovdjurspolitik för att vargar inte skulle få etablera revir i relativt tätbebyggda områden. Att länsstyrelsen trots det anför detta som ett skäl för beslut

om skydds jakt riskerar att skapa polarisering mellan stad och land i rovdjursfrågor – en polarisering som i nuläget inte alls är så stor som det ofta hävdas från jägarorganisationer och vargmotståndare, men som kan växa om myndigheterna tillämpar lägre trösklar för skydds jakt i stadsnära områden än i andra delar av landet.

Att människor känner oro förekommer i alla vargrevir. Oftast beror denna oro mer på skrämselfpropaganda från vargmotståndare än på vargen som sådan. Om det skulle bli prejudicerande att låta sådan oro räknas som grund för skydds jakt, så kan det lätt leda till att så många skydds jakter beviljas runt om i landet att vargen utrotas från vårt land. Föreningen menar att det inte finns någon grund i jaktförordningen, och inte heller i art- och habitatdirektivet, för att betrakta oron som sådan som ett skäl för undantag från det strikta skydd som är grundregeln i fråga om vargen.

Övrigt

Svenska Rovdjursföreningen uppfyller de villkor för rätt att överklaga som anges i 13 § 16 kap. miljöbalken. Att denna överklaganderätt även gäller beslut om jakt framgår av Högsta Förvaltningsdomstolens beslut den 2015-12-18 i mål nr 312-15. Ifall Förvaltningsrätten skulle hysa tvivel om något av detta, så anhåller föreningen om att få inkomma med ytterligare handlingar till stöd för detta.

För Svenska Rovdjursföreningen,

Torbjörn Nilsson
Ordförande